

Földes Ferenc Gimnázium

évkönyv

2004

Tartalom

Igazgatói köszöntő.....	4
A 22-es csapdája	5
Jenei László: Hermione, Charlotte, Katharine, Simone, Simone (esszé)	6
Eseménynaptár.....	13
Veres Pál: A gimnázium bővítésének rövid története	24
Elkészült az új épületszárny	28
A 2001/2002-es tanév versenyeredményei.....	33
12. A.....	40
12. B	50
12. C	62
12. D.....	72
12. H.....	82
Iskolánk tanári kara a 2003/2004-es tanévben.....	92
A diákönkormányzat vezetősége a 2003/2004-es tanévben.....	94
Iskolánk tanulói a 2003/2004-es tanévben.....	94
Az iskola irodai és technikai dolgozói a 2003/2004-es tanévben	104
2003-ban érettségizettek névsora	106
Köszönet.....	107

A 22-es csapdája

Idén lesz huszonnégy éve, hogy érettségiztem a Földesben. Igazi csapdahelyzet. Hadd higgyem, hogy beavatási szertartás volt, vérbeli iniciáció, egy titkos társaság tagjainak sorába emeltek, ahol kezdetektől nincs más dolgom, mint termékeny büszkeséggel viselni a jelet.

Időnként sajoj kicsit, hogy nincs többről szó, ez már csak ilyen, hosszú évek örök körforgásban, és pontosan oda nem tudunk visszatérni, ahol átélhetnénk ugyanazt és ugyanúgy. Mégsem lázongunk, mert nem lehet lázadás forrása az, amit nem tudnak tőlünk elvenni.

Gondolom Magyarország minden felnőtt korú lakosa olvasta már Nietzschét, ha nem, az sem baj, akkor képzeljünk el egy kört. A neves filozófust sokan félreértik, mintha azt magyarázná, hogy a kör mentén haladva mindig ugyanaz tér vissza és ugyanúgy. Nos, szeretni kell a téboly előtt álló gondolkodókat, mert az is csak egy produktív életszakaszuk, csakúgy, mint a korábbiak, esetleg van az értelmezési térben egy kevés befogadói rosszhiszeműség. Dehogyan írta ezt a mester. Ha lehántjuk a belterjes szakkifejezések védőrétegét, engedékenyebb, belátóbb olvasat kerül elénk: amit elhagytunk, egyre magasabb formákat öltve tér vissza. Elkopik a konkrét emlék, de legalábbis mellékessé válik az emlék konkrétasága, s a szellemi lét síkján kiterelődik valami más.

A földesista emlékek olyanok, akár az apai intelmek: kiválóan alkalmasak arra, hogy erőszak nélkül szimbólumokat gyártsunk belőlük. Szinte szomjajunk rájuk, volt raktáron bőven, van is, s ha jövőre kérdezik, szerintem még gyarapodnak. Valamiféle egységállapot ez, melyben a végtelen átélkesültség el tudja homályosítani a szomorú helyzetet, hogy mindnyájan megváltoztunk, hogy az ismereteink kioltják az egykor működő reflexeket. Milyen könnyű dolguk volt az antik görögöknek, akik a kultuszt arra használhatták, hogy a nyakukba zúduló ismereteket beemeljék mindennapjaik gyakorlatába, így téve elviselhetővé azok toladó természetét. Feledhetővé a fájdalmat, hogy ami otthonossá lett, akit szerettünk, minden további lépésünkkel meghaladjuk.

Innen, ahol állok, lelátok a gyermeki naivitás feneketlen mélységeibe, ezért mind nehezebb benne pusztán szép egyszerűséget látnom. Ezzel párhuzamosan viszont erős meggyőződésemmé vált, hogy a felnőttkori gyermekség elviselhetetlen. Úgy kell tehát visszatérni, legyen szó bármiről, s legyen ez általános tanulság számomra, hogy túllépek rajta. Ez nem ellentmondás, hanem az a bizonyos Nietzschének tett engedmény: a felnőtt lehet naiv gyermek módon, a naivnak maradt ember azonban elbutul.

Épp ezért nem lepődöm meg azon, hogy esetemben nem működik a megszépítő emlékezés, tehát bizonyos tárgykörökben képtelen vagyok hazudni magamnak. Megtörtént velem, ami baj csak megtörténhetett, ha egy gyerek lusta,

Az előző évkönyveink hagyományát kívántuk folytatni, amikor arra kértük JENEI LÁSZLÓ író, egykori diákunkat, hogy emlékezzen vissza az iskolánkban eltöltött évekre.

Jenei László az előző tanévben már vendégünk volt Konferencia Napunkon, ahol nagyszerű előadást tartott „Az írás motorja a titok (avagy az író mint paparazzo)” címmel.

Eddig megjelent művei: Ikerszobrok, regény 2002. JAK; Mindenféle vágyak, elbeszélések és kisregény 2003. Kortárs Kiadó, valamint elbeszélései megjelentek az Alföld, Bárka, Holmi, Jelenkor, Kortárs, Tiszatáj című folyóiratokban.

Jelenleg a Nemzeti Kulturális Alap valamint Miskolc MJV ösztöndíjával egy regényen dolgozik.

A földesistáknak ajánlott esszéje először a mi évkönyvünkben jelenik meg.

Földes
Ferenc
Gimnázium
Évkönyv

2004

s hadilábon áll a reáliákkal, azon túl labilis állapotokból mászik át egy rakás még bizonytalanabba, pusztán azért, hogy végre rátaláljon, melyik bőrben érzi magát igazán jól, melyik nem lötyög rajta, melyik nem szorítja ki belőle a lelkét. Melyik lesz végre a sajátja. Nos, most, hogy nagyobbik gyermekem gimnazista lett, s immár az én körmömre ég a dolog, ezennel mind a szüleimet, mind az Alma Matert ünnepélyesen felmentem még az el nem hangzott, ki nem mondott vádak alól is.

Az a tény pedig, hogy utánam nyúl, megtisztelő módon írásra kér a Földes – sokkal több, mint amire számíthattam.

Következő esszémet mindazoknak ajánlom, akik valaha is kapcsolatban voltak A gimnáziummal, a Földessel.